

Twist Sted med Hensyn til de Punkter, der omhandles i Repartitionen, saa er det dog Noget, som Skifteforvalteren maa afgjøre, og netop afgjøre egentlig som Dommer.

Jeg frygter for at komme ind paa Detaillen, hvis jeg vilde gaae videre med at udvilde det, men der er dog et enkelt Punkt, som jeg vil fremdrage, fordi jeg troer, det er slaaende, det er, naar det under et Bo er fastsat, at Legater skulle udredes. Under hele Voets Behandling er der ikke reist Spørgsmaal om Renterne, om den, som Legatet er bestemt til, skal have det med Renter fra Testators Dødsdag eller fra en anden Tid, eller om han slet ikke skal have det med Renter; alt dette kommer til at beroe paa en rigtig Opfattelse af disse Legaters Bestaafenhed i Forhold til hele Lovgivningingen, og det kan Skifteforvalteren ikke bestemme uden gennem selve Repartitionen, med andre Ord, det er en dømmende Myndighed, der udøves gennem Repartitionen, og man kan ikke saaledes rive denne dømmende Myndighed bort fra Skifteforvalteren uden tillige at sige: Du maa ikke affige nogen endelig Repartition i Voet; thi affiger han en Saadan, er han allerede inde paa den dømmende Virksomhed, som Mindretallets Forslag gaaer ud paa at fratage ham. Men det forekommer mig ogsaa, at selve denne § 2 viser, at det ærede Mindretal har været noget i Forlegenhed med, hvad der skulde med tilstrækkelig Skarphed betegne hans Tanke saaledes, at den kunde komme til Anvendelse; thi i Forbindelse med disse Udtryk, at den dømmende Myndighed skal tages bort, tales der om, at der kan have udvillet sig en Twist, og den skal da henvises til Paakjendelse af Retten. Altsaa det, der ligger i denne § 2, er, at den dømmende Myndighed skal tages bort, og naar en Twist, efterat Proceduren er bleven affluttet, ikke kan ordnes ved Forlig, skal den henvises til Retten. Her have vi altsaa en Forklaring af, hvad det vil sige, at den dømmende Myndighed skal tages bort, det er, at naar der har fundet en Twist Sted, som har været Gjenstand for Procedure, for Indlæg, gaaer den over til Paakjendelse ved Retten. Men det er ikke noget Udtømmende, ikke tilstrækkelig veiledende, det er en Bestemmelse, som ikke kan være frugtbar, uden forsaavidt

den kan fremkalde Twist hos Skifteforvalteren; han maa nemlig i Medhold af denne § 2, hvis man tænker sig den ophøiet til Lov, i det enkelte foreliggende Tilfælde kunne være uvis om, hvorvidt det var Noget, som gif ind under den dømmende Myndighed, som Loven vil fratage ham, eller ikke, og idet der i § 2 mangler tilstrækkelig Veiledning, med Hensyn til hvad den egentlig skal omfatte, kommer den, troer jeg, i høi Grad til at blive villedende for Skifteforvalteren, fordi han stadig maa være i Twist om, hvad der egentlig er meent. Men hvis allerede denne Bestemmelse om den dømmende Magts Afsondring fra Skifteforvalteren kommer til at vække Twist, troer jeg, at det vil komme til i en endnu mærkeligere Grad at gjælde med Hensyn til § 3. Det maa nemlig bemærkes, at i samme Grad som man indskrænker det, der skal være Gjenstand for den dømmende Myndighed, udvider man det, som det ærede Mindretal har optaget i § 3, altsaa man forøger Antallet af alt det, som kan afgjøres ved Beslutning, og idet man saaledes stærkt har indskrænket, hvad der indbefattes under den dømmende Myndighed, kommer man til for stærkt at udvide Indholdet af § 3. Det er denne Paragraph, der bestemmer, at naar Noget er utilfreds med den Beslutning, der er taget af Skifteforvalteren, kan han inden 6 Ugers Forløb indbringe Sagen for Hof- og Stadsretten som første Instans. Spørger man sig selv: Hvad opnaaes nu ved den Bestemmelse, som det ærede Mindretal saaledes vil have bragt ind i Lovgivningingen, troer jeg virkelig ikke at feile, naar jeg siger, at igjennem en saadan Bestemmelse vil man fastsætte, at herefter skal den Ret, til hvilken man henviser Klager over saadanne Skifteforvalteres Beslutninger, være den, der i Virkeligheden kommer til at tage Skifteforvaltningens egentlige Afgjørelse i sin Haand; thi naar Skifteforvalteren, idet han tager en Bestemmelse under Voets Behandling, skal være udsat for, at hans Beslutning i Løbet af 6 Uger kan bringes ind for en saadan Ret som første Instans, og denne Ret er pligtig til at paakjende den, saa bliver Reglen ligefrem den, at Alt, hvad der er af administrativ Natur, hvad en Domstol albrig skal have med at gjøre, men